

Tu je vse naravno, tudi ljudje in — ona. Kmečko dekle, zdravo, krepko, krasno in — zaljubljeno! Zaljubljeno preko ušes.

Koliko sem trpel! Dolgo mi ni verjela. Sedaj je prepričana in oba sva srečna. Srečna! Pojmiš li to besedo?

Sedaj prihaja življenje. To je začetek.

Pridi! Divil se bodeš.

Tvoj

Milan.

Henrik je prečital list. Jeza ga je zgrabila in smejal se je srdito: Pene! Pene!

Prihodnje Milanovo pismo je dobil iz Kajire....

Srcé mi sanja.

Srće mi sanja zlati sên
o srečnih dneh mladosti ...
vanjo mi duh je zatopljen —
o zlati sên, o zlati sên . .
ti si mi vir bridkosti!

Sedaj nadej ni v srcu več,
nadej v lepši dóbi,
vgasnil v njem je zor — blesteč...,
ljubezen v srcu mi — budeč, —
v njem prazno je kot v gróbi!

Zdaj vanj razliva se bridkost,
vzbudeva jo spoznanje,
da minila mi je mladost —
nje radost in pa nje sladkost,
vse minilo kot sanje!

Bogomila.

V odgovor gč. Vandi.

er je že Vanda sè svojim odgovorom gospej Danici na njen članek: »Moderna žena in gospodinjstvo« dregnila tudi mene, urednico, češ, da »urednica sama hvali Danico in odlikuje njene spise«, povedati ji moram to-le:

1. Da Danico hvalim ob raznih prilikah, kjer se le govori o »Slovenki« in naših ženah, je res, kajti prepričana sem, da je Danica — čestite sotrudnice so tudi lehko razvidele iz njenih spisov ter mi gotovo pritrdé — ena najizobraženejših naših žen, ako ni najizobraženejša.